

Research Article

बोडो आंदोलन आणि मूलतत्त्ववाद

मोहन चौगुले

राज्यशास्त्र विभाग प्रमुख, छत्रपती शिवाजी रात्र महाविद्यालय, सोलापूर.

प्रास्ताविक :

ईशान्य भारतातील आसाम, अरुणाचल प्रदेश, मेघालय, मिझोराम, नागालँड, मणिपूर आणि त्रिपुरा ही सात राज्ये सप्तर्षींनी म्हणून ओळखल्या जातात. विपुल निसर्ग सौंदर्याचे आणि नैसर्गिक साधनसंपत्तीचे वरदान या भागाला लाभले आहे. त्यामुळे हा भाग अतिशय मोलाचा मानला जातो. ब्रह्मपुत्रेसारख्या नद्यांमुळे हा भाग तांदळाचे ठोठार म्हणून ओळखला जातो. या भागाचे भूराज्यीय आणि भूसामरिक महत्त्वही वादातीत आहे. स्वातंत्र्यप्राप्तीनंतर विशाल आसाम अस्तित्वात येईल आणि ईशान्य भारताला वरदान म्हणून मिळालेल्या नैसर्गिक संसाधनाचा उपयोग करून या प्रदेशाची भरभराट होईल ही स्वप्ने साकार होण्यावेळी ईशान्य भारतात आर्थिक दृष्ट्या दुर्बल अशी घटना राज्ये अस्तित्वात आली. आसाम हा संयुक्त प्रांत बनल्यामुळे आसामी जनतेची निराशा झाली. ईशान्य भारताच्या सरहद्दीवर राहणाऱ्या वन्य जमातींनी भारतीय संविधानाच्या सहाव्या परिशिष्टाद्वारे मिळालेल्या संरक्षणाचा फायदा घेऊन आपापले वेळीचे अस्तित्व सिद्ध करण्यासाठी स्वायत्त घटना राज्याचा दर्जा मिळावा म्हणून आंदोलनेली तर जुद्ध आसामात राहणाऱ्या वन्य जमातींनी आपापल्या प्रदेशात अधिक स्वायत्ततेची माग केली. बोडोलँडची मागिवे चळवळ ही त्यापैकीच एक होय.

बोडो जमात:

ब्रह्मपुत्रा नदीने वरचा आसाम आणि तालुका आसाम असे दोन भाग केले आहेत. ढमाजी, दिब्रुगढ, लखिमपूर, गोलाघाट, जोरहाट, सिबसागर, तिनसुजी हे जिल्हे वरच्या आसाममध्ये मोडतात. ही जमीन सुपीक, चहाच्या मळ्यासाठी उपयुक्त आहे. तेल, नैसर्गिक वायू ही महत्वाची निजे याच भागात आहेत. तर दुबरी, जेजुरी, जालपा, मोरीगाव, बाक्सा, उदालगुरी चिरांग, मारुप, बारपेटा, नलबारी हे जिल्हे तालुका आसाममध्ये मोडतात. हा प्रदेश बोडोंचा प्रदेश म्हणून ओळखला जातो. हे भागातील सर्वात प्राचीन रहिवासी आहेत.

बोडो किंवा बोडो-गारो ही आसाममध्ये सर्वप्रथम स्थापित झालेली जमात असावी असा इतिहासारांचा यास आहे. एकेकाळी आसाम गेल्यात ह्या जमातीचे वर्चस्व होते आणि आजही ह्या जमातीचे लोक आसाममध्ये विविध नावांनी सर्वदूर पसरले आहेत. ब्रह्मपुत्रा नदीच्या उत्तरेस जेजुरी पासून सादियापर्यंत आणि दक्षिणेस जालपा ते मरबी अंतां जिल्ह्यापर्यंत बोडो जमात विस्तारलेली आहे. ब्रिटिश राजवटीत ही जमात अन्य आसामी जमातींबरोबर सलो याने रहात होती. हिंदू धर्म आणि देवनागरी लिपी स्वीकारलेली ही जमात आसामच्या लोकांस येथे एकचतुर्थांश म्हणजे ६० लाहून अधिक आहे. आसाम गेल्यात होण्यापूर्वी ह्या जमातीच्या संघटनेने आसाम गेल्यात परिषदेच्या गांधीस गांधी लावून बेयदेशीरपणे भारतात घुसलेल्या परीयाविरुद्ध झालेल्या चळवळीत भाग घेतला होता. आसामच्या गेल्यामध्ये बोडोप्रमाणेच राभा, मिशिं आणि तिवा ह्या प्रमुख वन्य जमाती आहेत. ह्या जमाती बव्हंशी हिंदू धर्मीय असून आसामी भाषा बोलतात यद्यपि मिशिं आणि तिवा या जमातींच्या मूळ भाषा तिबेटो-बर्मन वर्गातील आहेत.

स्थलांतराचा इतिहास:

बोडो आणि बिहार बोडो हा फरक कोणत्या आधारावर राखला जायचा? सुजीत चौधरी या इतिहासकाराने शेतीचे तंत्रज्ञान हा निष्कर्ष नोंदविला आहे. बोडो जमात जंगल साफ करून अग्रगत अशा प्रकारची आदिवासी शेती रत होते. याला 'झूम शेती' म्हणून ओळखले जाते. वरच्या आसाममधून बोडोंना हद्दपार करून ओहमबंगाली वा अन्य प्रांतात समूहांनी नांमाराची शेती सुरू केली. आपल्या वहिवाटीच्या जमिनीवरून बोडोंची हलफट्टी प्राचीन काळापासून सुरू होती. परंतु जोपर्यंत जमिनीची उपलब्धता होती. तोपर्यंत या समस्येने उग्र रूप धारित केले नव्हते. विसाव्या शतकाच्या पहिल्या तीन दशांतात म्हणजे १९३० पर्यंत बोडो-प्राचीन समूहांनी प्रांतात शेतीतंत्र आत्मसात केले होते. झूम शेती ही स्थलांतरीत असल्यामुळे बोडोंच्या जमिनी हळुवारपणे परप्रांतीयांना सोपे जात होते. मात्र बोडो स्थिर शेती करू नाला त्यावर शेतजमिनीवरून सतत संघर्ष होऊ लागले. ईस्ट इंडिया कंपनीच्या धोरणामुळे हा संघर्ष तीव्र होत गेला. ईस्ट इंडिया कंपनीने आसाम ताब्यात घेतल्यानंतर उत्पादन वाढीसाठी चहाचे मळे आणि अधिधिक जमीन लागवडीसाठी आणि यावर भर दिला. चहाच्या मळ्यांमध्ये काम करायसाठी मोठ्या प्रमाणावर मजूरालांची गरज होती. त्यासाठी बिहार, ओरिसा, मध्यप्रदेश, उत्तरप्रदेश, बंगाल आणि मद्रास या प्रांतातील दुष्काळग्रस्त भागातून प्रचंड प्रमाणावर मजूरालांचे स्थलांतर केले. ब्रिटीशांनी परिषद ठरवून बाहेरील शेतकऱ्यांना आसामात येऊन शेती करायसाठी आमंत्रित दिले. जंगलाची जमीन शेतीसाठी वापरली तर एका वर्षासाठी शेतसारा माफी जाहीर केली. त्याचा परिणाम म्हणून परप्रांतीयांचा ओघ आसामात येऊ लागला. या स्थलांतरीतांनी आपली स्वतंत्रता वेगवेगळी. या स्थित्यंतरामध्ये बोडोंच्या जमिनीवरच सर्वाधिक अतिक्रम झाले. १९३१ सालापर्यंत आसामातील परप्रांतीयांची संख्या १३ लाख होती. त्यावेळच्या आसामच्या लोकांच्या संख्येचा हे प्रमाण १/६ इतके होते. जवळपास १५ लाख एकर जमीन लागवडीसाठी आणि यात आली. या प्रश्नावर आसामच्या विधीमंडळाला १९३७ साली घमासान चर्चा झाली.

गोलपारामधील मुस्लिमांना आसाम राज्य पूर्वपाकिस्तानात असावे असे वाटत होते. त्यातूनच १९५२ साली बोडो मुस्लिमांचा पहिला मोठा संघर्ष झाला. फाळणीच्या काळातील हिंदू-मुस्लिम संघर्षाचाच तो एक भाग होता. १९७१ च्या बांगलादेश मुक्ती युद्धाच्यावेळी पूर्वपाकिस्तानातील नागरिक मोठ्या संख्येने शरणार्थी म्हणून भारतात आले आणि सीमावर्ती आसाममध्ये त्यांनी आपल्या छावण्या उभारल्या. युद्ध समाप्तीनंतर यातील अशी शरणार्थी परत बांगलादेशात निघून गेले.

बोडो आंदोलन :

लोकांच्या संख्याशास्त्र आणि भौगोलिक माहिती सर्वेक्षण या दोन तंत्रांचा वापर करून महाश्वेता सत्पती या अभ्यासिकेने बोडो प्रदेशातील हिंसाचाराची मीमांसा केली आहे. आसामातील विस्थापितांमध्ये सर्वाधिक संख्या संथाळ, बंगाली आणि नेपाळी यांची आहे असे सत्पती यांनी निदर्शनास आणून दिले आहे. गोलपारा, दरंग, मारुप या तीन जिल्ह्यांमध्ये ९३% बोडो आहेत. या तीन जिल्ह्यांमधील एकूण लोकांच्या संख्येचा प्रमाणित बोडोंचा वाटा केवळ १० ते १५% आहे. आपल्या स्वतंत्र बोडो राज्याच्या मागणीसाठी बोडोंनी १९८० च्या दशांतात सशस्त्र संघर्ष सुरू केला. भागतून बिहार बोडो लोकांना हुसकावून लावायचे आणि बोडोंचे वर्चस्व असलेल्या जिल्ह्यांमध्ये बोडोंची लोकांच्या वाढवायची. त्याच बरोबर आसाम सरकार आणि त्रिसर यांच्याबरोबर माग्यांमांडणेही चालू ठेवले. १९९३ मध्ये बोडोलँड स्वायत्त परिषद स्थापन झाली. त्यानुसार बोडोंना विशेष अधिकार प्राप्त झाले. त्याला इतर समुदायांनी विरोध केला. त्यातून पुन्हा बोडो-मुस्लिम दंगलीला सुरुवात झाली. आसाममध्ये आलेल्या स्थलांतरीतांपैकी ९०% लोक मुस्लिम समुदायाचे असल्यामुळे या विवादाला धार्मिक आणि जमातवादी स्वरूप प्राप्त झाले. या शिवाय आसाममध्ये मुस्लिमांची लोकांच्या वाढ नये म्हणून स्वातंत्र्य चळवळीतील हिंदुत्ववादी नेत्यांनी नेपाळ आणि बिहार या भागातील शेतकऱ्यांना बोलावून घेऊन त्यांचीही लोकांच्या वाढविण्याचा प्रयत्न स्वातंत्र्यपूर्व काळात झाला होता. यामुळे स्थलांतरीतांमध्येही धार्मिक निष्ठावर हिंदू-मुस्लिम अशी फूट पडली. त्यामुळे या संघर्षातील राजकीय गुंतागुंतीचा एक पैलू स्थानिक विरुद्ध परतीय हा वाद आहे त्याचप्रमाणे या वादाच्या जमातवादी बनत जाणाऱ्या स्वरूपाचा आहे. मुळातच बोडो हे बाहेरून आलेल्या हिंदू-मुस्लिम या सर्वांविरुद्ध आहेत. मात्र त्यांचा मुख्यरो मुस्लिमांच्या विरोधातच आहे. यामध्ये दोन्ही बाजूंच्या धर्मांध मूलतत्त्ववादी शक्तींचे राजकारण पुढे येताना दिसते.

१९३२ सालापासून आसामातील राज्य त्यांनी बोडोंच्या या समस्येकडे सातत्याने दुर्लक्षित केले आहे. त्यामुळेच आज बोडो विरुद्ध बिहार बोडो संघर्षाने मालीचे हिंसक रूप धारित केले आहे. परस्परांना जमिनीमार्फत भिडलेल्या सीमारेषा नेहमीच बेतयदा स्थलांतराचे दुर्ते घेऊनच येत असतात. त्यातही सीमेचे रक्षण करायसाठी तैनात रायात आलेल्या सीमारेषा दलाचे कामही चालू आहे असे म्हणता येणार नाही. तसेच या भागातील सांस्कृतिक सरमिसळतेमुळे बांगलादेशी आणि बंगाली हे शोधणे सोपे काम

ईशान्य भारतातील बहुतांश भागात दहशतवादी संघटना आणि पाकिस्तानची युवात दहशतवादी संघटना **Inter Services Intelligence** (आय.एस.आय.) ने आपले जाळे पसरले असल्याचे स्पष्ट झाले आहे. विद्यमान संघर्षाचे चित्र पाहता ईशान्य भारताला उर्वरित भारताशी जोडणाऱ्या सिलीगुडी रिव्हर (चिन्नने) परिसराच्या आजूबाजूलाच तो सुरू असल्याचे दिसून येते. या भागात बांगलादेशी घुसगोरांची संख्या वाढवून ही २४ फी.मी. लांबीची चिंचोळी पट्टी रोण्याचा प्रयत्न आय.एस.आय. ने बांगलादेशातील हुजी या दहशतवादी संघटनेच्या मदतीने चालविला आहे. हा भाग सातत्याने पेटता ठेवून वांशिक वेळेपणाच्या आधारे या भागाचे स्वतंत्र अस्तित्व निर्माण करायची स्वप्ने यापूर्वी मिशनरीही पाहता होते. आता तेच आय.एस.आय. पाहता आहे. ते पोट्याही परिस्थितीमध्ये उधळून लावण्याची गरज आहे. या भागात लागू असलेल्या लष्कराच्या विशेषाधिकार विद्यालयाही मानवी हक्कांचा मुळाव्या चढवून या लष्करामुळेच विरोध होतो आहे हे महत्वाचे आहे. या भागात होणारा संघर्ष बांगलादेशी मुस्लिम घुसगोरां विरुद्ध स्थानिक भूमिपुत्र असाच आहे. त्याला विनाशकारण हिंदू-मुस्लिम दंयाचे स्वरूप देऊन लढा दुसरी डे वेध घेण्याचा प्रयत्न आहे. मुस्लिम मूलतत्त्ववादी संघटना जाणिवपूर्वकरीत आहेत.या प्रदेशात वीसपेक्षा जास्ती जिहादी टोळी आहेत या संघर्षात विनाशकारण धर्माला पोचण्याची हीच आवश्यकता नाही.

मतपेढीचे राजारतः

हा फक्त जातीय हिंसाचार नाही तर ते भारतावर झालेले जनसांख्यिकीय आक्रमण आहे. हा लढा फक्त बोडोंच्या विरोधातला नसून ती भारताविरुद्धची लढाई आहे. ग्रेस पा अजूनही मतपेढीचे राजकारण म्हणूनच या प्रारंभिक बघत आहे. आसाम आंदोलनाला आणि त्यानंतर सत्तेवर आलेल्या आसाम सरकारावर परिषदेच्या सरदारला शह दे यासाठी बोडोंसाठी स्वतंत्र राज्याच्या मागणीने जोर धरला. याला ग्रेसने फूस लावली. सुरुवातीला बोडोंच्या सशस्त्र लढ्याला बंद सरकारनेच मदत केली. ८ नोव्हेंबर १९९७ मध्ये The Statesman ला दिलेल्या मुलातीमध्ये बी.के. राव यांनी म्हटले आहे की, ऐंशीच्या मध्यावर अशी स्थिती होती की ऑल आसाम स्टुडंट युनियन आणि युनायटेड लिबरेशन फ्रंट ऑफ आसामच्या पाठीशी संपूर्ण आसाम उभा राहीला होता. या शक्तीला मजोर याचा निर्णय बंद सरकारने घेतला. बोडोंचे आंदोलन उभे राहू लागल्यावर उल्फा आणि आसू यांच्या समर्थनार्थ निम्म्याने घट झाली. सरकार नवीन सरकारला दिली आणि आसामचा पूर्ण पाठींबा होता. त्यामुळे उल्फाची शक्तीही झाली.

१९८० पासून सुरु झालेला हा प्रारंभ २०१३ मध्येही सुरुच आहे. या ३२-३३ वर्षांमध्ये पिढ्या बदलल्या, नवीन नेतृत्व उदयाला आले. सरारेही बदलली. विद्रामध्ये आणि राज्यात सत्ता बदल झाला. परंतु आसाममधील ही घटना आजही भिंभीरपाने घेतली जात नाही. दुर्दैवाने राजकीय पक्षांनी मूळ प्रश्नाडे दुर्लक्ष करून प्रत्येक चळवळीतून राजकीय लाभ मिळवण्याचाच प्रयत्न केला आहे आणि अधिकारावर असलेल्या पक्षाने ठोस धोरणाचा पुरस्कार करायऐवजी परिस्थिती आटोक्याबाहेर जाऊन अशी पात्री झाली तरच तडजोड करायची असे धोरण आहे. रल्यामुळे विघटनवादी चळवळींना प्रोत्साहन मिळाले. बोडो स्वायत्त विभागाची घोषणा झाल्यानंतर त्याची प्रादेशिक मर्यादा ठरविण्यात दिरंगी रल्यामुळे तो प्रश्न अद्यापि चिघळत राहिला आहे. दरम्यानच्या काळात प्रेस आणि आसाम परीषद या दोन्ही पक्षांनी राज्य सरकार चालविण्याची जबाबदारी दोन वेळा स्वीकारूनही या प्रश्नाचे समाधान करू उत्तर सापडले नाही.

उपाययोजना आवश्यक :

सीमा सुरा दलाच्या म्ह । यानुसार दररोज सुमारे सहा हजार बां लादेशी भारतात घुस गीरी रतात. येथे येऊन स्थानि भारतीयांच्या मालमत्ता िळूत रतात. भारतातील स्थानि नेत्यांनी आि सर गीरी अधि ित्यांनी या घुस गीरांना निवडू ओळ िपत्र, रेशन र्ड दिले आहे. म्हूनच हे घुस गीर निवडू तीत मतांचे राज र । रू ला ले आहेत. निवृत्त लष री अधि गीरी आि आसामचे माजी राज्यपाल एस. . सिन्हा यांनी आसाममधील बां लादेशी स्थलांतरीतांमध्ये आ, म ता वाढत असल्याचे म्हटले होते. त्यावर उपाय म्हून बहुउद्देशीय ओळ िपत्रे देे, ना गिरी िंची नोंद गी रीे, अवैध स्थलांतरीतांना त्यांच्या मूळ देशामध्ये परत पाठविे, सर्वात महत्वाचे म्हजे श्रीलंेतील भारतीय तमिळनां ज्याप्रमाणे राज्यविहीन लो म्हून जाहीर ले आि त्यांचा मतदानाचा अधि र ाढून घेतला त्याप्रमाणे याबाबतीत रवाई होे रजेचे आहे. मात्र त्यासाठी राज िय इच्छाशक्तीची रज आहे. या घुस गीरांना हुडून त्यांना परत बां ला देशामध्ये पाठवि यासाठी ंद्राने लेला ियदा ही यातील मोठी अडच । असल्याची सबब बरीच वर्षे पुढे लेली. परंतु हा ियदा सर्वोच्च न्यायालयाने रद्द रून आठ वर्षे होऊन लेली. तरी या िमात थोडीशीही िती आलेली नाही. ाँ्रेस सर र पुन्हा ए दा मा गील दाराने हा ियदा आ । याचा प्रयत्न रीत आहे. विरोधी प ांनी तो हाून पाडला पाहीजे. आसामच्या मतदार यादीतील घुस गीरांची नावे प्रथम ाढून टा लेली पाहिजेत. िं वा अशांना भारतीय ना गिरी त्याचेे तेही प्रमाण पत्र , सवलती उपलब्ध हो र नाहीत याची िबरदारी घेतली तर अर्धे प्रश्न नि ाली निघतील. तसेच भारताच्या सीमा अधि सावधपेे सीलबंद रीे व सीमा रेषावर जिथे नदी आहे तिथे सुसज्ज अशा नावि दलाची सतत िस्त ठेवे, आसाममधील संवेदनशील भा ात भारतीय लष राच्या तु ड्या ियम तैनात रीे अशा उपाययोजनांची आवश्यक ता आहे.

या संपूर् ि प्रश्ना डे भारताची प्रादेशि ए ित्मता आि दुसऱ्या बाजूला आसाममध्ये लो सं येवर घुस गीरीच्या आ, म ामुळे झालेले परि ाम या दृष्टिेेनातून पाह याची आवश्यक ता आहे. यातून मा ि ाढ यासाठी मतपेढीचे राज र । बाजूला ठेवले पाहीजे. हा घुस गीरीचा प्रश्न फक्त आसामचा नसून तो ए ाष्ट्रीय प्रश्न आहे. त्यामुळे ंद्र सर रने सर्व राज िय प ांना विश्वासात घेऊन या प्रश्नावर ाष्ट्रीय मतैक्य घडवून आ ले पाहिजे.

संदर्भ :

१. रीरे, गी.ना. (२०००) 'ईशान्य भारत अज्ञात उपे ित', मो ाशी गोपाळ(प्र ाश), सदाशिव बा ाईत र स्मृतीमाला, पुेे.
२. द युनि अभ्यास ाट, (२०१२) 'बोडो-मुस्लिम संघर्ष विपर्यास आि वस्तुस्थिती', *परिवर्तनाचा वाटसरू*, पुेे, १६ ते ३१ ऑ िस्ट.
३. पेंडसे, अरू ा, (२०१२) 'आसाम : मानवी प्रश्नांची राज िय गुंता गुंत', *परिवर्तनाचा वाटसरू*, पुेे, १ ते १५ सप्टेंबर.
४. चाटी, विनय (२०१२) 'हा ईशान्येची' दैनि स ाळ, २०ऑ िस्ट.
५. साठे, रवीन्द्र (२०१२) 'तिसऱ्या फाळ गीच्या दिशेने' रामभाऊ म्हाळ गी प्रबोधिनी.
६. महाजन, हेमंत (२०१२) 'बां लादेशाची घुस गीरी व धुमसता आसाम', ई स ाळ १६ ऑ िस्ट.
७. िर्विंदे, वैष िवी (२००८) 'तर ईशान्य भारत भारतात नसेल' दैनि म.टा., १ नोव्हेंबर.

मोहन चौ गुले

राज्यशास्त्र विभा । प्रमु ।, छत्रपती शिवाजी रात्र महाविद्यालय, सोलापूर.